

Újpest-Belsőváros

2004. 05. 02.

Juhász Emília

KÉSZENLÉTBEN

Lectio: Ef 6,10-18.

Alapige (textus): Neh 4,15-23.

És lőn, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szándékukat, és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindnyájan a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; De azon naptól fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat, kézíveket és pánczélokot, és a fejedelmek ott állának az egész Júda háznépe mögött. A kőfalon munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végezé, rakodának, másik kezök pedig a fegyvert tartja vala. A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. És így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon, egymástól messze esünk; Azért oda gyűljetek hozzánk, hol a trombita szavát hallándjátok, a mi Istenünk hadakozik érttünk! Ekképen munkálkodunk vala; és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka örködjenek felettünk, és nappal dolgozzanak. És sem én, sem az én atyámfiái, sem legényeim, sem az őrizők, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk Téged az Életnek Igéiért, hogy minden benne van, ami az életünkre, a növekedésünkre való. Köszönjük, hogy az Élet Tőled jön, a Te kegyelmedből. És köszönjük Urunk úgy is az életünket mint a testi életünket, hogy voltak szülők, akik vállalták ezt az életet. Áldunk az édesanyákért, áldunk az ő önzetlen, odaadó szeretetükért. Áldunk azokért, akik már ott vannak Nálad, és azokért is, akik itt lehetnek körünkben. Urunk! Add, hogy meg tudjuk irántuk mutatni a szeretetünket, tiszteletünket. Köszönjük, Urunk, hogy most pedig figyelhetünk Rád. Kérünk is ezért, hogy Te vondd a figyelmünket magadhoz, hogy azt ne köthesse le más. Ne ragadhassunk le magunknál, hanem érthessük a Te Igédet Szentlelked által jól!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. (Zsolt 72, 2.)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Nem voltam katona, úgyhogy bocsátassék meg nekem, hogy nem tudom egy jó katonai sztorival kezdeni az igehirdetés szolgálatát, hogy mit jelent az, hogyha az ember egy bizonyos posztra be van osztva, és nem mozdulhat el, és nem aludhat el; éberem figyelnie kell minden rezdülésre. Bár hallottam férfitestvérektőlilyent, hogy mennyire résen kell lenni, és nem lehet a figyelemnek elkalandoznia, mert bármikor ellenőrizhették őket, vagy ha valami riadókészültség volt. Akiktől hallottam ilyen történeteket, azok azt mesélték, hogy a legnagyobb kísértés az elalvás volt. Ha lekicsinyelték az apró rezdüléseket, amikor nem gondoltak arra, hogy pont ott és pont akkor fogják őket ellenőrizni...

Az igeszakaszunk Nehémiás könyvében a készültségről beszél. Nehémiás vezetésével a nép átjutott a holtpontra, az erőtlenségeken, a

félelmeiken. A nagy és rettenetes Úrra emlékeztek, és felvették a harcot: visszatértek munkájukhoz. Erőt nyertek felülről. Ez óriási dolog volt, és előre mutat a mi harcainkra is, hogy a mi harcainkban felülről nyerhetünk erőt, bukásainkban nyerhetünk felemeltetést.

1 A hívő élet is harc, a hitnek szép harca. Az Isten országának építése, magunkban pedig a Szentlélek templomának építése. Nem vagyunk kevesebb támadásnak kitéve, nem vagyunk jobb helyzetben, mint akkor ott, de rosszabb helyzetben sem vagyunk. Ezt a harcot lehet folytatni. A mi harcainkban is vannak csüggedések, holtpontok, erőtlenség. De van, Aki minket ezeken átsegítsen!

Akinek nincs ilyen harca, kérdéses, hogy valójában hívő életet él-e? A keskeny úton jár-e? A széles úton nincsenek ilyen jellegű harcok! Ha harcaink vannak, azok azt jelentik, hogy valahol az ellenség támad, mert nem tetszik neki a mi Krisztus-követésünk, engedelmes hitünk. Az a rossz, ha már nem harcolunk. Az a rossz, ha csak a saját küzdelmeinket vívjuk.

Az élet ellen mindig megindul a támadás. A Lélek munkája ellen mindig megindul az ellenerő, hogy lerombolja a Lélek munkáját. A hit ellen is mindig megindul a támadás. Az örömünk ellen is, hogy elkedvetlenítsenek bennünket, hogy a hitünket elbizonytalanítsák. A békességünk ellen, hogy valami viszály, valami rés támadjon ott. Az ördögnek ez a szándéka, hogy szertejár, és keresi, hogy kit nyeljen el (vö.: 1Pét 5,8.). Azt írja róla az Ige, hogy folyamatosan vádol bennünket, rázza azt a bizonyos rostát, hogy lehetőleg mindenki essen ki belőle, tévessze el a célt. A bűn eredeti értelme ezt is jelenti, hogy „céltevesztés”, amiben elég egy egészen kicsi eltérés, és máris máshol köt ki az ember.

Hogyha Nehémiásék abbahagyják az építést, akkor az ellenség elérte a célját. Az ördögnek ez a célja, hogy megakaszt, megállít a szolgálatban, az engedelmisségben. Azt súgja nekünk, hogy „Hagyd abba, nem éri meg! Úgysem fog sikerülni! Úgysem vagy méltó! Nincs hozzá erőd! Majd pont te?! Szüntesd be az imádságot egy helyzetben, úgysem látszik, hogy Isten azt meghallgatja. Hagyd abba az igeolvasást, hiszen ezt a szakaszt sem értetted, amit most olvastál. Hagyd abba a közösségi életnek a gyakorlását, mert lásd, ilyen-olyan testvérek járnak a közösségbe, lásd, semmit nem kapsz belőle...” És ez egy nagy becsapása az ördögnek. Az is, amikor azt súgja a fülünkbe, hogy „Csak egy kicsit hagyd abba! Csak addig hagyd abba, amíg más vonalon a dolgaid rendbe jönnek, amíg változik a helyzet. Majd azután, amikor jobb lesz, majd ha lesz időd rá, akkor majd teszed, akkor majd jobban fogod érteni! Majd akkor, ha a gyermek nagyobb lesz,

akkor majd újra előveszed. Majd ha felépül a ház, majd ha megteremtettük az egzisztenciát, akkor majd folytathatod ezt az építkezést is!”

A 15. vers, amivel kezdtem itt az igeszakasz felolvasását, ezt a gondolatot húzza alá, hogy „*meghallották, hogy mi megtudtuk az ő szándékukat*”... Mármint az ellenség szándékát. Kiderült a tervük, hogy mit akarnak. Kiderült az, hogy alattomban készülődnek, az Isten fényt derített rá, s nem csak hogy fényt derített rá, hanem semmissé is tette az ellenség munkáját. Tehát a készenléti állapothoz hozzátartozik ez az alapállapot, hogy figyelek az ellenséges zajokra. Hangokra vigyázok, hogy ezek ne térítsenek el az Isten céljaitól.

De hogy is van ez a mi életünkben?

Jön egy támadás. Egyáltalán észreveszem-e azt, hogy ez támadás volt? Vagy már az orromnál fogva vezetnek az érzéseim, indulataim, s akkor már nem az eredeti nyomvonalon haladok, hanem belemegyek védekezésbe, támadásba, vagy ami legalább ilyen rossz: csüggedésbe, lemondásba, és felhagyok az Istentől kapott céllal.

Ez a támadás lehet belülről jövő, egy átsuhanó gondolat a fejünkben, vagy egy kívülről jött, jól irányzott mondat, egy utunkba tett akadály, amit nagyon nagynak látunk.

Mit akar az ördög? És mit akar Isten?

Az ördög azért jött, hogy lopjon, öljön és raboljon. Az Isten pedig nekünk győzelmet szeretne adni. Azt, hogy az Ő erejével még a kőfalon is át tudjunk ugrani, hogy az életünk Őt dicsérje, Őt ábrázolja ki. Mindig tudatosíthatom magamban, hogy mi Istennek a célja velem.

Sokszor szoktam ilyen történeteket mondani, de számomra hitbéli megerősödést is jelent egy-egy hittanóra, amire fontosnak tartom, hogy ne csak úgy készüljek, hogy elkészítsem rá a tananyagot, hogy mit szeretnék ott a gyerekeknek mondani, hanem hogy magamat is készítsem rá, ne hagyjam, hogy az ördög eltérítsen a céltól. Érdekes, már megfigyeltem, hogy pont akkor jön valaki valamilyen dologgal a hivatalba, mikor indulni akarnék az órára. Pont akkor csörög a telefon, s akkor magamban tudatosítani kell, hogy mi a célom, hova indulok. Most odaindulok, hogy a gyerekek elé álljak, hogy vigyem az evangéliumot. És ott is, amikor belépek, annyi minden történik, ami lehetetlenné teszi az óra megtartását. Nincsenek bent a gyerekek, nem találom őket, vagy akkor jön oda valaki, szólni a nagy gondjával, bajával, ami nem baj, mert lehet rá válaszolni, lehet segíteni. De olyankor mindig tudatosítani kell, hogy miért is vagyok itt. Azért, hogy a Krisztust hirdessem!

Ezt tehetem akkor is, amikor nem találom bent az osztályt, mert találkozok egy-két gyerekkel, vagy tanárral, akikkel tudok beszélgetni, s Isten elérte a célját, amiért odaküldött.

Tehát a készenlét legfontosabb része, hogy tudatosítsam: mi az Isten célja? Miért is vagyok ott? Ne hagyjam, hogy más legyen a cél, maradjak meg az Úrban, az Úr mellett. Ha netalán mégis jönne a kísértés, akkor Isten zökkentsen vissza, az Ő céljára irányítsa a figyelmet. Vehetek Tőle erőt, buzdítást, hogy ne adjam fel a harcot.

Mi az Isten célja az életemben? Mi az Isten célja abban az adott helyzetben? Ha ez biztos, akkor biztos lehetek abban, hogy Isten fogja semmivé tenni az ellenséges tanácsokat. Egyszerűen szétfoszlanak, mert Isten az erősebb. Baj, hogyha ezt nem így látom, baj, hogyha megrémülök, és hagyom magam kimozdítani a helyes útról.

2 A második, amire tanít bennünket ez a szakasz: a **felfegyverkezés**. Amellett, hogy Isten harcol értünk, nekünk is harcolni kell, vagy legalább is felkészülni a harchoz.

Nehémiás itt először szétválasztja az embereket. Lesznek, akik dárdát, pajzsot, kézivet, páncélt tartanak. Lesznek, akik munkálkodnak, de azoknál is ott van készenlétben a fegyver: vagy a derekukra kötve, vagy a kezükben.

Ezért olvastam fel hozzá az Efézusi levél idevonatkozó Igéit a hit fegyvereiről és a felöltözésről. Ezt most csak felolvastam, nem megyek bele, hogy részletesen magyarázzam. Inkább házi feladatként adnám fel a gyülekezetnek, hogy otthon, hazamenve még egyszer el lehet olvasni, és végig lehet nézni, hogy miféle fegyverekről van szó; mi mindent is kapunk a mi Urunktól a harchoz, amellett, hogy Őt magát öltözzük fel. Így kezdődött ez az efézusi szakasz, hogy *„Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében...”* (Ef 6,10.) Tehát ne felejtjük el egy pillanatra sem, hogy ki áll mögöttünk, ki van bennünk, és ki az, aki előttünk is jár. A hatalmas Jézus Krisztus, az Ő hatalmas erejébe öltözzük fel. Ez az erő állta a próbát. Krisztus hatalmas ereje megállta a próbát ott, a kereszten is, a gúny ellen, a megvetés ellen, a megaláztatás ellen, a megnemértés ellen is. S ez a hatalmas erő, Isten ereje tartotta Őt ott, a keresztfán, hogy ne meneküljön a szenvedések elől, hanem betöltse ebben is az Atya akaratát. S olyan jó az, hogy nem mint nyuszik nézünk szembe a támadó oroszlánnal, hanem az oroszlán mellett vagyok, a Júda Oroszlánja mellett vagyok (Jel 5,5.), Aki győzött a kígyóval szemben,

akinek pedig Ő már a fejére taposott, – hogy evangéliumi képekben mondjam el ezt.

Ezért tudhatom azt is, hogy van erőm a fegyvereim használatához, hogy jó helyen és jót tudjak mondani, hogy kövessem mindenki irányába a szeretetet, a békességet, a szentséget, hogy ne inogjak meg Krisztus szeretetében, a megváltottság tényében. Milyen jó lenne, hogyha minden napra lenne gondolatainkban egy Ige, ami segít, ami kard az oldalunkon, a kezünkben. Az a tapasztalatom, hogyha komolyan veszem az igeolvasást, akkor Isten felfegyverez ezekkel az Igékkal, hiszen Isten már előre tudja a kísértéseimet, tudja az ellenség tervét. Olyan rossz, amikor utólag kapkodom, utólag veszem azt észre, hogy Isten már odakészítette azt a fegyvert, de én felületes hallgató voltam. Nem szántam úgy rá magamat az odafigyelésre, és elindultam fegyver nélkül arra a napra.

Ha előre tudjuk, hogy nehezebb lesz a napunk, támadások lesznek, nem tehetnénk azt meg, amit Luther Márton is megtett, amire figyelmeztet: „Ma még több munkám van, ezért még többet imádkozom!”?

Az ördög itt is becsap, elhítelve azt, hogy más fontosabb, másra nagyobb szükségünk van. Isten nem indít el bennünket védtelenül a harcra, csak van úgy, hogy mi nem öltözzük fel a harci eszközöket.

A készenlét minden helyzetre áll. Így írta itt az Ige, hogy még éjszaka is őrséget állítottak, és ki-ki csak mosódásra tette le a fegyverét. Ebben a harcban nincs pihenés, lazítás, nem lehet szabadságra menni, mert ott is támadás alatt vagyunk. Ott is ugyanakkora az esélye a bukásnak, de a győzelemnek is.

Nem tehetem félre az Igét, hogy most már nincs rá szükségem. Nem tehetem félre a hitemet, vagy a békességnek a saruját. Legyen ott mindenkor rajtam, mellettem, velem, a szívemben!

3 Aztán a harmadik segítség az örök, a **kürtösök felállítása** stratégiai pontokra, hogy támadás esetén erősítést lehessen küldeni ezekre a helyekre. Egymástól elszéledve, messze dolgoztak a kőfalon, mert sok volt a munka, és nem volt annyi ember. Viszont a kürtösök jelezték, hogy hol várható támadás, hogy akkor azonnal tudjanak egymás segítségére sietni.

Nagyon szép kép ehhez: a nyáj összebújik, hogy erősítsék egymást. Az állatok is jelzik egymásnak a veszélyt. Csak mi, emberek vagyunk olyan buták, hogy nem élünk ezzel az Isten-készítette lehetőséggel, a közösséggel. Hogy veszély esetén jelezzem a másiknak, hogy bújjak közelebb hozzá. Ne eltávolodjak tőle, hanem igenis, akkor közelebb hozzá,

hogy segítsem. A közösség, a gyülekezet, a testvéri kapcsolatok nagyon fontosak, megvédenek bennünket. Ezáltal Isten véd meg bennünket.

Szomorú vagyok, amikor egy-egy életben látom, hogy nem szólt róla, s csak hosszú idő után derült ki, hogy ez a testvér milyen kísértésnek, veszélynek volt kitéve, hogy támadás alatt van. De nem vettem észre, nem szólt, nem derült ki. És ott van ebben a hiúságunk is, hogy „csak nem fogom kitergetni, hogy milyen gyenge és esendő vagyok!” Olyan, aki rá van szorulva a testvére. A testvére, aki figyelmeztet, aki *megfújja a kürtöt*, aki odasiet, felemel, segít a harcban tanácsokkal vagy imádsággal is. Jó volna megtanulnunk az egymás mellé állást, az odaállást, mert messze vagyunk, mert sok a munka és nagy a tét: az Isten országának épülése.

Az ördögnek ebben is az a célja, hogy szétdobáljon, elszigeteljen minket egymástól, és egymagában már könnyen elbukik az ember. Lehet rá mutogatni: „Igen, gyenge voltál...” Pedig talán azért gyenge, mert nem állt mellé senki sem. Mert nem volt füle senkinek sem arra, hogy meghallja a veszély jelzését, vagy *az a trombita* bizonytalanul csengett. Isten célja pedig az, hogy mint élő kövek épülhessünk fel szent házzá, templommá. (1Pét 2,5.) Hogy ne csak az egyéni életünk ábrázolja ezt ki, a Jézus Krisztust, hanem a mi közösségünk és kapcsolataink is.

Tehát három dolgról beszélt itt az Ige: arról, hogy mennyire fontos a testvéri kapcsolat, hogy egymás mellé tudjunk állni, hogy mennyire fontos az Isten fegyvereibe való felöltözködés, mennyire fontos a készenlét, és mennyire fontos, hogy tudjuk: mi az Isten célja.

Isten áldja meg úgy a mi gondolatainkat, hogy kimenve innen tudjunk erről gondolkozni, és Istennek választ adni!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Dicsérünk és magasztalunk azért, hogy Te győztes Úr vagy. Legyőzted a halált, az ösellenség fejére tapostál, és teljes a Te győzelmed. Áldunk azért, hogy ezért lehetünk mi győztesek harcainkban. Köszönjük a gyülekezetnek csodáját, hogy nem egymagunkban kell harcolni ezeket a harcokat, hanem Te adsz hozzá testvéreket, erősítést, azt, hogy ezt megéljük. Add, hogy ezt gyakoroljuk, figyelmeztess rá minket! Áldunk a Te fegyvereidért. Áldunk azért, hogy Te adsz erőt ezek használatához. Bocsásd meg Urunk, ha csüggedünk. Bocsásd meg azt, hogy ha a magunk erejével, a magunk eszközeivel akarjuk felvenni a harcot, és bocsásd meg, amikor elalszunk. Pedig figyelni kellene Rád. Urunk, Istenünk! Te ébressz fel bennünket Lelked által, és Te adj éberséget, készenlétet a mi helyzeteinkben, életünkben. Add, hogy a Te országod épüljön, bennünk a Lélek temploma. Különösen kérünk Urunk családjainkért, hogy hadd legyenek ezek erősített bástyák, ahol Te vagy az Úr, a szeretet, a békesség. Áldd meg az édesanyákat, az édesapákat, hogy be tudják tölteni, amire Te rendelted az ő életüket! Urunk! Látod, hogy a Szétdobáló milyen munkát végzett. Te tudod ezt helyreállítani. Könyörülj rajtunk! Kérünk, hogy Te áldd meg ezt a percnyi csendet is, hogy Veled tudjunk beszélgetni!

Ámen.